

Punt de vista

Lluís Bertran i Saura

Director de gestió i polítiques públiques
Centre d'Estudis Econòmics i Socials

Indignats i acampades

El 15 de maig passat, les places més senyeres de les ciutats de tot Espanya van ser ocupades per ciutadans que es mostraven indignats per la situació política i econòmica del país: que si els causants de la crisi (banca i grans poders econòmics) s'han enriquit vergonyantment a costa de les classes mitjanes i baixes; que si els mercats financers manen sobre els governs; que si cal fer fora l'actual classe política per haver permès aquesta situació, per ser complaents amb la corrupció i per impedir la democràcia interna als partits... Aquests arguments, segons el seu punt de vista, serien suficients per formular una esmena a la totalitat al sistema democràtic, a partir de l'al·legació que no és realment democràtic. «Democràcia real, ja» criden.

Potser caldria recordar que la democràcia és el millor instrument de què disposem per ordenar la convivència de forma pacífica; que la democràcia tal com la coneixem ha estat i continua essent l'anhel de milions de persones d'arreu del món que viuen sota la bota d'un tirà, una casta o una junta militar; que és en democràcia com es garanteixen els drets fonamentals i les llibertats de les persones; que la democràcia és un pressupòsit per a la pau i el benestar econòmic i social; i que arribar fins aquí ha costat segles de lluita en favor de la dignitat de les persones.

Ara bé, això no vol dir que els polítics hagin d'ignorar aquest esclat de protesta. Ben al contrari, haurien de captar el missatge que cal aprofundir en l'economia social de mercat, relligant de forma indissociable els aspectes socials i els econòmics; que hi ha d'haver tolerància zero amb la corrupció; que

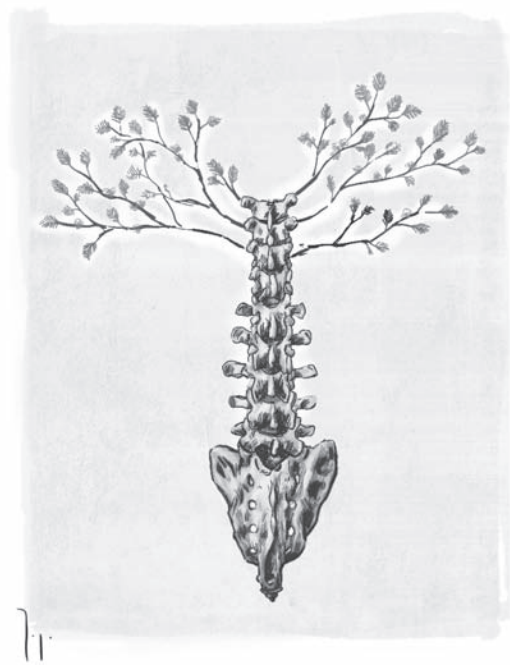
s'ha de fer una política coherent que la ciutadania pugui entendre; que cal dirigir la política cap un discurs constructiu i vertebrador de la societat més que cap a la desqualificació barroera de l'adversari; que en moments de crisi l'oposició parlamentària ha d'ajudar el Govern; i que cal posar en valor els grans avantatges del nostre sistema polític, econòmic i social, no fos cas que, a força de donar-los per descomptats, els menystinguéssim.

Pel que fa al dret d'acampar indefinidament en

una plaça pública, sentia fa uns dies un interessantíssim debat a la Cambra dels Lords del Parlament britànic. Lord Cormack defensava la prohibició d'aquesta mena d'acampada a Parliament Square per tractar-se d'un indret de valor monumental i lloc d'inspiració per a tots els demòcrates del món. Al contrari, Lord Desai defensava que Parliament Square, com a referent dels valors democràtics, havia d'estar oberta a acampades de protesta. Més enllà d'aquest debat concret, allò que sí que és exigible en un Estat de Dret és que només es permeti l'acampada en la via pública quan aquest ús privatiu estigui emparat per la llei.

Per acabar, una referència

obligada a les coaccions verbals i físiques dutes a terme per indignats contra els diputats i diputades del Parlament de Catalunya, treballadors, mitjans de comunicació, i mossos d'esquadra: la violència i la intimidació deslegitimen qualsevol causa, i no hi ha res tan antidemocràtic com utilitzar la violència i la intimidació amb la intenció d'impedir una reunió dels representants democràtics del poble en seu parlamentària.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral
de Barcelona

Un programa de vida: les Benaurances

El pelegrí a Terra Santa conserva un record íntim i quasi inefable dels indrets on hi ha el record especial del Senyor. Entre els llocs sants, hi ha la muntanya de les Benaurances. Un paratge dolç a prop del mar de Galilea. Un missatge intens que, enmig de la bellesa, esdevé el pilar de la vida cristiana.

Els estudiosos de la Bíblia expliquen que les Benaurances, amb el Sermó de la Muntanya, són la Carta Magna —la Constitució— del Regne dels cels. Un programa magnífic. És tan bonic que no saps si tanta bellesa —que és bondat— és inabastable. Qui serà capaç d'assolir la pobresa espiritual, l'aflicció, la misericòrdia, la fam de justícia i santedat, la netedat del cor, la persecució per causa de la fe en Jesús?

Les Benaurances no són una nova ideologia. El Sant Pare ha dit que les Benaurances són «una ensenyança que ve de dalt i que toca la condició humana, que

el Senyor, en encarnar-se, volgué assumir per salvar-la». Per això «el Sermó de la Muntanya s'adreça a tothom, en el present i en el futur... i només pot ser comprès i viscut en el seguiment de Jesús, caminant amb Ell».

«Les Benaurances són un nou programa de vida per alliberar-se dels falsos valors del món i obrir-se als veritables béns presents i futurs. Quan Déu consola, sacia la fam de justícia, eixuga les llàgrimes dels afligits, significa que, a més de recompensar a cadascú d'una manera sensible, obre el Regne del Cel... Les Benaurances són la transposició de la creu i de la resurrecció en l'existència dels deixebles. Reflecteixen la vida del Fill de Déu que es deixa perseguir, menysprear fins a la condemna a mort per tal de donar la salvació als homes.»

Benet XVI cita aquestes paraules de l'eremita Pere de Damasc: «Les Benaurances són dons de Déu i li hem de donar gràcies de debò per haver-nos-les donades i per les recompenses que se'n deriven, és a dir, el Regne dels Cels en el segle futur, el consol aquí, la plenitud de tot i la misericòrdia de Déu..., quan hom s'ha convertit en imatge de Crist sobre la terra.»

L'escrit acaba recordant com l'Evangeli de les Benaurances es comenta amb la història mateixa de l'Església, la història de la santedat cristiana.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Monitoritzat

Abans, l'evolució personal tenia senyals externs. Els nois portaven pantalons curts fins a certa edat; després passaven als bombatxos o als pantalons de golf, i, finalment, als pantalons llargs. Alterar aquest procés no era gens fàcil. Un infant amb pantalons llargs podia semblar un pallaso i, un jove, amb pantalons curts, considerar-se indecent. Era una de les coses que molestava la gent benpensant, pel que fa a l'uniforme escolta. La manera de vestir condiciona. L'uniforme de soldat permetia perdre la identitat coneguda a la seva població i comportar-se incorrectament on ningú no et coneixia.

Les noies es mantenien al marge dels nois. Veien els nois amb certa indiferència i, fins i tot, hi sentien certa hostilitat, que era precisament el preàmbul de l'inici de l' enamorament. Un sentiment ingenu, que només coneixien les amigues íntimes. Aviat, les colles d'uns i altres es començaven a relacionar. En el cas femení, exteriorment, el canvi es manifestava, més que pels canvis anatòmics, que evidentment es donaven, per l'evolució de la roba: mitjons, mitges, un maillatge gairebé invisible i una vestimenta adient per a cada canvi. El que no s'imaginava mai aleshores és l'equivalència de la indumentària pel que fa a una adulta. Hauria estat inimaginable un anunci d'una empresa de confecció que encara conservo, en la qual a sota de dues figures hi diu: «Vesteix-te com la teva filla.» I és que ara no és gens insòlit compartir la roba.

Explico tot això, que pot sonar a èpoques de repressió obscurantista, per recordar que aquests costums conduïen i vigoritzaven el progrés de la joventut per a la vida social. Explicar-ho no és «políticament correcte», però en altres camps aquestes pautes s'accepten. Es diu que una persona controla les xacres o que, a la UCI, el pacient està monitoritzat. O que cada fill segueix les pautes recomanades pel psicòleg.

El joc, torno a la setmana passada, era una realitat espontània i inqüestionable. Jugàvem a pilota, l'estona de pati, entre els condeixebles, o fora amb els companys del barri. Practicar-lo instruïa per prendre amb il·lusió els projectes de futur. Després apareixien les aficions. Col·leccionisme, segells o minerals (en realitat eren pedres prosaiques). Els experiments de química, entre els quals no hi faltava mai la pólvora. N'hi ha que ens vam atrevir en l'àmbit de la fotografia. Recordo el primer revelat d'un rodent als 14 anys, en una cambra de bany. Posteriorment, s'abandonaven també els «jocs d'indis» per aprofundir en l'aventura de la vida. Una trajectòria com aquesta ens portava a ser «seriosament feliços». Les llengües romàniques tenen una paraula meravellosa, que el castellà ignora. En català *joia*, en francès, *joie*, en italià, *gioia*, etc. En espanyol correspon al *júbilo* dels místics. És també l'alemany *freude*, paraula que significa molt més que alegria, tot i que es tradueix així (penso en la coral de la 9a de Beethoven). Aquest era el meu estat d'ànim quan vaig recollir, als 17 anys, el meu certificat de batxiller. Amb aquest bagatge, enriquit per l'educació familiar, escolar i catequètica, s'arribava a les portes del matrimoni, que no es franquejaven irresponsablement i frívolament. La boda no és cap joc infantil, com lamentablement passa, ni cap festa per convidar les amistats. De petit un pot jugar a «pares i mares» o a «metges» i rebre la reprimenda corresponent. Jugar a casar-se és una irresponsabilitat i, arribat el cas, demostrar que només ha estat un joc suposa un procés jurídic que no és ni curt ni fàcil!